

Peter Barbarič, vzor Marijinih sinov.

Že pred dvema letoma je izšla krasna knjiga z naslovom: »Peter Barbarič, vzoren hrvaški mladenič, vzor mladeničem slovenskim«. Veliko vzpodbudnega ima ta knjiga v sebi. Tukaj naj navedem iz nje le nekaj vrstic o tem, kako goreč družabnik Marijine kongregacije je bil ta vzorni mladenič.

Bilo je na praznik sv. Alojzija l. 1890., ko je klečal pred oltarjem Brezmadežne ter z gorečo svečo v roki in višnjevim trakom okrog vratu prisegel Mariji sveto prisego vpričo sodružabnikov in vsega nebeškega zbora. To ni bila zanj le velika milost, ampak tudi prav posebno odlikovanje; ker je bila namreč tedaj v zavodu samo ena družba, so bili navadno le večji dijaki sprejeti. Peter in še eden njegov součenec sta bila prva, katerima je bil z ozirom na njuno nenavadno zgledno vedenje in izreden napredek v šoli že v prvem razredu dovoljen vstop v Marijino družbo.

Petrovo veselje je bilo nepopisno. Bilo mu je, kot da mu je izšla ljubka zvezda, ki ga je vedno spremljala, kamor je šel, ki ni nikdar izginila, akoravno se je včasih nebo zašlo z oblaki, ki so pretili uničiti mladostno veselje: ta zvezda je bilo Marijino materino oko, ki z neumorno skrbnostjo in vestnostjo čuje nad svojim otrokom.

Vsled tega je štel v najlepše dni svojega življenja oni dan, ko se je posvetil Marijini službi. Biti Marijin sin, je smatral Barbarič za neprecenljivo srečo. Ko je bil 25. marca 1896 njegov prijatelj Peter Papac sprejet v sarajevsko Marijino družbo, mu je čestital Peter s tem-le pismom:

»Ker sva sina ene matere dežele, sem željno pričakoval, kdaj bova sina tudi ene nebeške Matere. Res, da sva tudi dosedaj lahko to rekla: toda danes, ko Te vidim pred kipom premile Matere, ko Te poslušam, ko izgovarjaš besede: 'Izvolim te danes v gospo, zavetnico in mater...', ne morem, da bi ne vzkliknil: O srečni čas, sedaj si prišel! O srečni sin v naročju take matere! Delim s Teboj radost in tolažbo, ki Ti danes polni srce. Premišljujoč Tvojo srečo, videč Te obdarjenega s tolikimi

odpustki, pridruženega zvesti četi nezmagljive Kraljice in poslušajoč besede, ki Ti jih je danes odgovorila premila Mati: Jaz ljubim tiste, ki mene ljubijo, ne morem, da bi ne vzkliknil: Prijatelj, iz dna srca Ti čestitam! 25. marec naj Ti ostane v srcu celo življenje! Misel: Družabnik sem, sin Marijin sem, naj Te nikdar ne zapusti! Ta misel Ti bo tolažba v žalosti, varstvo v nevarnosti, srčnost v boju, krepčilo pri delu, pomoč v potrebi.«

Ko je bil Barbarič sprejet v Marijino družbo, je primerjal govornik v svojem svečanem govoru družbo cvetličnjaku, v katerem je vsak goreč družabnik krasen cvet, Materi božji na radost in veselje. Tu jim navede kot primero sv. Alojzija, ki je cvetel kakor čista lilija in bil zato vreden, da je bil zgodaj presajen v nebeški raj.

Osem let za tem piše neki gojenec o Barbariču: »Kakor krasna roža si cvetel v vrtu otrôk Marijinih, prenapolnjen ljubezni do nje in njenega Sina, In ko je cvet razvil svojo čašo, ga je presadil nebeški vrtnar v raj, ker ga zemlja ni bila vredna.« Tako je torej Peter zvesto držal obljubo, ki jo je dal Kraljici, ko je stopil v družbo.

Rože ljubezni do Marije so od nežne mladosti cvele ob potu njegovega življenja; v svetišču Marijine družbe pa so se popolnoma razvile, kakor plemenite cvetlice, katere presadi vrtnarjeva vešča roka v primerno zemljo in jih skrbno čuva in goji.

Slika »premile Matere«, kakor je Barbarič rad imenoval devico Marijo, je stala vedno živo pred njim; njegove misli so bile neprestano pri njej, kakor ljubki angelčki, prinašajoči Materi tisoč pozdravov od otroka, a otroku od Matere. Vsak dan, če ni bil zadržan vsled bolezni ali kaj drugega, je najmanj šestkrat obiskal kapelico prečiste Device. Češče je med dnevom pobožno poljubil sliko, ki jo je imel pred seboj na pisalniku, a da bi na hodniku šel mimo Marijine slike brez pozdrava ali kratke molitvice, si ne moremo misliti.

»Nihče ni bil radostnejši in gorečnejši kot Peter,« piše neki dijak, »kadar je bilo treba okrasiti sliko Matere božje v razredu. Naš dobri razrednik nas je vselej pred začetkom tega meseca opozoril na 'šmarnice' in v šoli obesil krasno podobo 'Kraljice majnika'. Pozval

je svoje učence, naj okrasé to sliko s pesmicami pa tudi z venci iz prirodnih cvetlic. Vrstile so se pesmice, pevane v ognju mladeniške ljubezni do Marije. Ena je bila lepša od druge, polna pesniškega poleta. Seveda je bila med drugimi pesmicami vedno tudi Barbaričeva, kažoč premili Materi srčna čuvsfva. On je bil vedno eden onih, ki so nabirali cvetja za vence. Od grma do grma si videl njegovo visoko postavo, ki se je radostno zganiła, kadar je zagledal kak krasen napol razvit cvet.

Toda najrajši je kazal svojo ljubezen do Matere božje z rožnim vencem. Podnevi in ponoči je nosil s seboj rožni venec; molil je ne le v cerkvi in kapelici, ampak vselej, kadar se mu je ponudila prilika; in tako priliko je imel na potu v cerkev, v šolo, na igrališče itd., ker morajo tedaj gojenci strogo molčati. Kdor je videl tedaj Barbariča, idočega po hodniku, je zapazil takoj njegovo visoko postavo in veličastno vedenje; ni pa vsakdo videl, da se njegove ustnice tiho premičejo, in niti njegovi sošolci niso vsi vedeli, da je njegova desnica, ki jo je imel na prsih pod suknjo, držala rožni venec. »Nekoč sem bil z drugimi dijaki v bolnišnici,« pripoveduje drug gojenec. »Kljub boleznì smo bili vendar dobre volje in smo se smejali in šalili, medtem ko so bili drugi pri šolski maši in molili rožni venec. Kar reče Peter: „Prijetelji, molimo rajši rožni venec, ker ne moremo biti pri sv. maši!“ Vse nas je izpodbudil s temi besedami, drago volje smo se odzvali dobremu svetu.»

Nekoliko tednov pred njegovo smrtjo, ko je bil že tako slab, da se je komaj privlekel v cerkev, ga vprašam:

»Peter, pri koliko sv. mašah si na dan?« — »Pri dveh, prečastni, a kadar prejmem sv. obhajilo, pri treh.« — »Pa ti ni težko?« ga vprašam dalje. — »Ne, prečastni! saj sedim.« — »Toda molitev?« nadaljujem. — »O ne, saj molim rožni venec; zlasti pri žalostnem rožnem vencu človek ne more biti raztresen. Slike so tako žive, da me popolnoma prevzemó. — Ki je za nas krvavi pot potil, — kaka slika! — Ki je za nas bičan bil, — moj Bog bičan!« To je rekel tako ganljivo, da so njegova blede lica pordela, njegove trudne oči zaiskrile in desnica se nehote vzdignila. Peter je bil tako ginjen, kakor sem ga redko videl. »S tako sliko,« do-

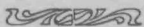
stavi nato mirneje, »s tako skrivnostjo se lahko dolgo bavim, ne da bi se utrudil!« — Barbarič je molil rožni venec tako, kakor se mora moliti: premišljuječ in živo si predstavljajoč v duhu slike. On se je tako zaglobil v skrivnosti, da jih je pred seboj v duhu gledal. Bil je v nazaretski hišici in z veseljem poslušal, kako je angel prinesel Mariji veselo poročilo; spremljal je Devico čez gore k njeni teti Elizabeti; klečal je z Marijo in Jožefom pred božjim Detetom v betlehemskem hlevcu itd. Na podoben način je premišljal in z Marijo prehodil žalostne in vesele skrivnosti. Tako mu je postal rožni venec pravi rudnik duhovnih zakladov, v katerem je našel vsak dan novo nebeško blago.

Marija in cvetlice.

Marija se je kot deklica izprehajala po cvetličnem vrtu. Cvetlice so v njej spoznale Mater božjo. In začele so vse govoriti. Roža vrtnica je rekla Mariji: »Odtrgaj me!« Pa Marija je smehljaje šla mimo vrtnice. Potem se oglasi bela lilija: »Utrgaj me!« Marija se je sklonila čez limbarjev cvet in z dopadenjem vonjala njegov vonj in šla dalje. Potem se oglasi hijacinta: »Utrgaj me!« Tudi ta ostane nedotaknjena. Potem se oglasi srčnica: »Odtrgaj me!« Pa Marija jo pusti in gre mimo nje dalje. Slednjič zakliče nizko pri tleh modra vijolica ime »Marija.« In Marija se pripogne in utrga ponižno vijolico!

Posl. Jos. Vidic.

Pravi modrijan.

V Kastiliji na Španskem je živel svoje dni mož, ki je v življenju le malo dobrega užival, a dosti pretrpel. Vkljub temu je kazal vedno vesel in zadovoljen obraz. Nekdaj ga vpraša prijatelj, ki je občudoval njegov pogum, kako mu je možno se vedno tako zatajevati? Mož mu odgovori kakor pristen modrijan: »Lej, stvar je prav lahka, da le previdno rabim svoje oči.«